

Under Behandlingen i Landstinget af det nu foreliggende Lovforslag, om hvis Bestemmelser der formentlig er fuld Enighed, rejstes paa ny Spørgsmaalet om en Tidsbegrænsning af Raadighedsindskrænkningen for de private Ejere.

Naar undertegnede Statsminister heller ikke under disse Forhandlinger har ment at kunne gaa med til en saadan Tidsbegrænsning, skyldes dette følgende Betragtninger:

Ligesom mangen en Byplan maa en samlet Fredningsplan som f. Eks. Planen for Hovedstadens grønne Omraade være en Plan paa langt Sigt. Det forudsætter aarelange og meget grundige forudgaaende Overvejelser og Studier at udarbejde en saadan Plan. Der maa indgaa i den ikke blot Tanker om Fredning af det og det bestemte Areal af Hensyn til dets særlige Karakter, Udsigterne o. s. v., om Tilvejebringelse og Placering af de for den stadig tiltagende Befolkning i Storbyen og visse af Nabokommunerne nødvendige Udflygtssteder, Lejrpladser, Folkeparker og Badestrande, om Anlæg af Spadesrestier, Cyklestier og Vejforbindelser, men ogsaa forskellige Forudsætninger om, hvorledes selve Bebyggelsesforholdet vil udvikle sig omkring Storbyen. Paa den ene Side maa Fremtidsudviklingens Muligheder holdes aabne, og paa den anden Side maa man ikke forcere de endelige Fredningsforanstaltninger frem i Utide, men tage dem, efterhaanden som de kan magtes og Udviklingen kan overses. Enkelthederne i den foreløbige Plan maa udformes efterhaanden. Hertil kommer, at det særlig for Tiden maa være ønskeligt ikke at rejse større og bekostelige Fredningssager, hvis Gennemførelse ikke i Øjeblikket er strengt nødvendigt.

En Ordning, hvorefter den foreløbige Sikring mod Ændring af Forholdene automatisk bortfalder efter en forholdsvis kort Tids Forløb, maatte nødvendigt lægge et Pres paa alle Fredningsmyndigheder i Retning af at søge det mest mulige af Fredningsplanen gennemført i Løbet af denne Periode. Det vilde medføre, at mange Penge skulde bruges hertil i en Tid, da dette vil være særdeles vanskeligt for de offentlige Kasser, at dog væsentlige Dele af Planen, naar Tiden var inde, ikke kunde gennemføres, og at man risikerede at gribe fejl ved at være tvunget til at disponere for tidligt.

For øvrigt forekommer det Statsministeriet, at det at sætte en Tidsfrist egentlig ikke dækker de Hensyn, der kan være Grund til at tage til den enkelte Ejers Interesser. Saafremt og i det Omfang den foreløbige Fredningsplan ikke effektivt gør Indgreb i aktuelle, private Ejerinteresser, synes det urimeligt, at Hensynet til disse skulde medføre Fredningsservitutens Bortfald efter en bestemt Tid, og for den, for hvem Servitutten virkelig betyder et Indgreb i hans anerkendte, aktuelle Interesse, kunde det være aldeles utilstrækkeligt at vide, at Baandet vilde bortfalde om saa og saa mange Aar. Det er derfor stadig Ministeriets Opfattelse, at man i 1938 valgte den for begge Parter mest betryggende Udvej, idet man gav den private Ejer Ret til efter Afslag paa et Andragende om Dispensation at faa Fredningssag rejst.

Imidlertid er Ministeriet paa det rene med, at denne Mulighed heller ikke i alle Tilfælde vil give en helt tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet om den private Ejers berettigede Interesser. Rejses en Fredningssag, vil det nemlig i adskillige Tilfælde være nødvendigt eller dog naturligt at give denne et større Omfang, idet en isoleret Afgørelse for den enkelte Grund vilde være umulig eller urimelig, og en saadan større Fredningssag medfører naturligt mange Forhandlinger, der vanskeliggør et hurtigt Forløb af Sagen. Herpaa er der i nogle Tilfælde bødet ved, at der ved Kendelse er givet særlig Erstatning herfor. Men i visse Tilfælde kunde det være hensigtsmæssigt at gaa en anden Vej, nemlig den, at den private Ejer retter Henvendelse til Ministeriet om Løsgørelse af Arealer fra Fredningsplanen. Ikke alle Fredningsspørgsmaal inden for Fredningsplanen vil blive ordnet gennem Fredningssager for Nævnene; i visse Tilfælde vil Ordningen sikkert blive truffet gennem Forhandlinger ad anden Vej, og ved saadanne Forhandlinger vil Ministeriet faa Mulighed for at blive klar over, ikke alene for hvilke Arealers Vedkommende Fredning maa fastholdes, men ogsaa, for hvilke Arealers Vedkommende en Frigivelse vil kunne ske. At den oprindelige Fredningsplan, for at sikre de forskellige Muligheder, arealmæssigt maatte være mere ompsændende, end de endelige Fredninger vil blive, er givet; der vil derfor — naturligvis navnlig efterhaanden som Fredninger gennemføres — kunne ske Fri-